

[Lykketoft]

kr., og at det ville have krævet en bruttoudbetaling på langt over 1 mia kr. i forhøjede ydelser til pensionisterne at sikre de samme reelle lettelser. Men vi har også fået illustreret, at tager man det hele med, som indgår i denne aftale, så er der en vis skærpelse helt i toppen af indkomstfordelingen. Når der før jul kom tal frem, der tydede på noget andet, så var det simpelt hen, fordi der ikke var medtaget sådanne elementer i den samlede tegning som begrænsningen af repræsentationsfradraget og forhøjelsen af selskabsskatten, elementer, der jo klart vender den tunge ende opad.

Men det kan da godt være, at der ude i befolkningen findes nogle overdrevne forventninger om, hvad der kan udrettes af fordelingspolitik mellem høj og lav indkomst, forventninger, som derfor bliver skuffet.

Det vil sikkert være en forventning hos mange, at man kunne have givet meget betydelige lettelser i bunden, hvis bare de rige havde betalt nogle få procent mere. Det er faktisk ikke rigtigt. Hvis vi havde taget 5 pct. mere af al bruttoindkomst over 200.000 kr. – hvad vi i socialdemokratiet sådan set gerne ville have gjort, det var vores oprindelige udspil – så havde vi kun fået 30 kr. om måneden i skattelettelse at fordele til hver dansker.

Kendsgerningen er jo også, at det andet bud, vi har på fordelingspolitikken, det forslag, der er fremsat af socialistisk folkeparti, jo hævder, at det er muligt at give større lettelser til lavindkomsttagerne, men at SFs forslag giver mindre lettelser end dem, der nu er aftalt mellem forligspartierne for familier med børn og lave indkomster, og at dets forudsætning er, at vi skal ruinere en væsentlig del af middelstanden for at finansiere det. For hvis man vil sætte ind, som SF har foreslået det, med højere trækprocenter allerede ved skattepligtige indkomster under 130.000 kr. og en total afvikling af rentefradraget i løbet af en kortere årrække, så vil man sprænge budgettet for en lang række almindelige danske lønmodtagere, hvis eneste forbrydelse er, at de er født for sent og derfor har købt deres hus for dyrt.

Derfor er der ikke noget reelt, væsentligt anderledes bud på fordelingen end det, der her er lagt frem, når indkomstskatterne på de 130–140 mia kr., der skal bringes hjem til de offentlige kasser, skal fordeles.

Det fjerde kritikpunkt har været spørgsmålet, om dette gav anledning til nye administrative problemer, og om det var svært at forstå for borgerne. Jeg tror da nok, at indkøringen af virksomhedsordningen vil rumme nogle problemer, men det har været vigtigt for os at konstatere, at statsskattedirektoratet ikke har de store bekymringer, og vi har også kunnet konstatere, at de kommunale betænkkeligheder er aftaget undervejs i behandlingen og udmøntningen af reformen.

Det betyder naturligvis ikke, at kommunerne ikke får et stort arbejde med indkøringen – det ville de få ved enhver skattereform – men der er ikke grund til at overdrive omfanget, og der er jo ikke ud over virksomhedsordningen tale om afgørende nye begreber, der skal opereres med, men nok om nye opdelinger og beregningsregler.

Men jeg vil godt sige i denne forbindelse, at det er selvfølgelig vigtigt, at ressourcerne er til stede i skattevæsen og toldvæsen. Vi har haft som forudsætning, at den opgave, der skal løses også med at effektivisere kontrol- og ligningsvirksomheden, skal sikres de nødvendige ressourcer, og der skal ikke f.eks. i forhold til toldvæsenet laves væsentlige rammedeskæringer i de kommende år, som kan forhindre løsningen af en effektiv kontrolindsats. Det havde vi også forstået var regeringens helt klare opfattelse. Derfor underer forskellige andre signaler i de seneste dage os ganske overordentlig meget.

Så har det i øvrigt i forbindelse med kritikken af reformen været fremført, at den ikke hænger sammen finanspolitisk. Selv om kritikere erkender, at bogholderiet mere end stemmer, sætter de spørgsmålstegn ved, om også efterspørgselsvirkningen er neutral i forhold til de skatteregler, vi har nu. Pointen skulle være, at man giver penge ud til nogle, der nok vil bruge dem, mens man samler dem op hos nogle, der ellers ville have sparet dem op. Det kan måske umiddelbart lyde rigtigt, men dermed overser man den afgørende dynamiske faktor i hele skattereformen, at vi faktisk tilskynder folk til at spare mere op ved at gøre det skattemæssigt gunstigere at spare op, og vi tilskynder dem til at stifte mindre gæld, ved at de ikke længere kan få betalt mere end hele renteudgiften i sparet skat og forringelse af pengenes værdi.

Jeg er enig med regeringen og specielt med finansministeren, der har udtalt sig med